

## POSTANOWIENIE

26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2025 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa N. B.  
przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Funduszy i Polityki Regionalnej  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej N. B.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 7 marca 2024 r., VII AGa 158/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

[PG]

## UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Funduszy i Polityki Regionalnej, N. B. wniósł o zasądzenie kwoty 2.878.668,66 zł wraz z odsetkami za opóźnienie: - od kwoty 576.500,00 zł od 21 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty; - od kwoty 2.245.190,00 zł od 24 maja 2020 roku do dnia zapłaty; - od kwoty 21.616,00 zł od 8 maja 2020 roku do dnia zapłaty; - od kwoty 35.352,66 zł od

8 maja 2020 roku do dnia zapłaty. Skarb Państwa – Minister Inwestycji i Rozwoju wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Skarb Państwa – Minister Inwestycji i Rozwoju, jako zamawiający zawarł z N. B., jako wykonawcą dwie umowy, to jest: 1) umowę [...] z 14 listopada 2019 r., której przedmiotem były roboty budowlane - oczyszczenie, uzupełnienie ubytków, wymiana uszkodzonych okładzin oraz naprawa elewacji budynku siedziby [...] oraz demontaż jednostek klimatyzacji. Zamówienie realizowane było w ramach zadania [...] - etap I, elewacja wschodnia i północna. Umowa obejmowała swym zakresem część 1 zamówienia, tj. prace związane z remontem elewacji wschodniej, które wykonawca musiał zrealizować w terminie do 5 tygodni od dnia podpisania umowy oraz część 2 zamówienia - prace elewacji wschodniej; 2) umowę [...] z 14 listopada 2019 r. wraz z aneksem na wykonanie oczyszczenia, uzupełnienia ubytków, wymianę uszkodzonych okładzin oraz naprawę elewacji budynku siedziby [...] - etap I, część 2 zamówienia - prace elewacji północnej. Zamówienie obejmowało wykonanie robót budowlanych zgodnie z Opisem Przedmiotu Zamówienia. W ocenie zamawiającego powód opóźnił się w spełnieniu świadczeń, a poza tym wykonał je w sposób nienależyty lub nie wykonał ich wcale, w efekcie pozwany naliczył powodowi z tego tytułu i zgodnie z treścią zawartych umów, kary umowne i dokonał skutecznego potrącenia przysługującej mu względem powoda wierzytelności z tytułu naliczonych kar umownych oraz obniżenia wynagrodzenia i zatrzymania zabezpieczenia. Spór pomiędzy stronami został przeniesiony na drogę postępowania sądowego, a powód występując z pozwem przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Funduszy i Polityki Regionalnej oparł swoje roszczenie w głównej mierze o naliczone przez pozwanego kary umowne z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania dwóch umów: [...].

W rezultacie rozpoznania przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 13 października 2022 r. oddalił powództwo w całości.

Apelację od tego orzeczenia, podnosząc szczegółowo wskazane w jej treści zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego, wywiódł powód wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, który wyrokiem z 7 marca 2024 r. oddalił ją w całości, jako bezzasadną.

Powód skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7 marca 2024 r., w całości. Skargę tę oparł na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, tj.: art. 382 § 1 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 232 zd. 2 w zw. z art. 458<sup>6</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 203<sup>1</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 15r<sup>1</sup> ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.: art. 65 § 2 ust. 1 w związku z § 2 ust. 1 Umów zawartych pomiędzy stronami, poprzez ich rzekomą błędną wykładnię; art. 29 ust. 1 Prawa zamówień publicznych (Pzp) z 2004 r. w zw. z art. 18 ust. 1 Pzp z 2004 r., poprzez rzekomą błędną wykładnię i oczywiście niezasadną odmowę ich zastosowania; przepisów Rozdziału 3 Oddział 5 Pzp z 2004 r., poprzez ich niezastosowanie; art. 471 k.c. w zw. z art. 473 1 k.c., poprzez ich błędną wykładnię i nieuzasadnioną odmowę zastosowania; art. 498 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 484 § 2 w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 362 k.c., poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji niezasadną odmowę ich zastosowania; postanowień § 14 ust. 5, ust. 7 i ust. 8 Umowy w zw. z art. 652 k.c. i art. 483 k.c., poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 15r<sup>1</sup> ust. 1u ustawy o Covid 19, poprzez błędną wykładnię i niezastosowanie w sprawie.

Na podstawie art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 oraz 4 k.p.c. skarżący wniósł o przyjęcie jego skargi do rozpoznania, ze względu na - istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.: art. 498 § 1 k.c., odnośnie do kwestii, czy do skuteczności oświadczenia o potrąceniu niezbędnym jest, aby obie wierzytelności w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu pozostawały wymagalne, czy też wystarczającym jest, aby wymagalna pozostawała

wierzytelność przedstawiana do potrącenia, ze wskazaniem, że na tle wskazanego przepisu wykształciły się przeciwstawne linie orzecznicze oraz art. 484 § 2 k.c. z uwagi na fakt, iż w orzecznictwie istnieją istotne rozbieżności, co do warunku, umożliwiającego jego zastosowanie, a ponadto z tej przyczyny, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne odnośnie do art. 15r<sup>1</sup> ust. 1 ustawy o Covid-19 w zw. z art. 203<sup>1</sup> § 2 k.p.c. w kontekście dopuszczalności podniesienia zarzutu potrącenia kar umownych, gdyż przepis ten nie był dotychczas przedmiotem rozważań jurydycznych w zakresie potencjalnego wpływu na możliwość podnoszenia zarzutów potrącenia w procesach, prowadzonych w okresie jego obowiązywania oraz realiów przedmiotowej sprawy, do 30 września 2022 r. Nadto zdaniem skarżącego jego skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona wobec braku faktycznego rozpoznania sprawy, w szczególności związanego z zaniechaniem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego przez sąd z urzędu.

We wnioskach skarżący domagał się, w szczególności, uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana domagała się odmowy jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenia, a w każdym przypadku wносиła o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje

publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uczestnik oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały skutecznie powołane.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się

wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Zagadnienie prawne i wątpliwości interpretacyjne związane z dopuszczalnością podniesienia zarzutu potrącenia, przez wzgląd na przepisy ustawy Covidowej, zostały przedstawione poza stanem faktycznym niniejszej sprawy, gdyż regulacja zawarta w art. 15r<sup>1</sup> ust. 1 tej ustawy (wprowadzony art. 77 pkt 21 ustawy z 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19, Dz. U. poz. 1086 ) odnosi się do zdarzenia, w związku z którą zastrzeżono karę umową, które nastąpiło w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii. Tymczasem w sprawie chodzi o kary umowne zastrzeżone w umowach 149/19 i 150/19 zawartych w 2019 r. i których termin realizacji przypadł na czas przed wprowadzeniem stanu, o którym mowa w tym przepisie. Niezależnie od tego samo naliczenie kar umownych oraz złożenie materialnoprawnych oświadczeń o potrąceniu miało miejsce jeszcze przed wejściem w życie tego przepisu (zob. 103 pkt 4 i 5 w zw. z art. 77 pkt 21 noweli ustawy covidowej z 19 czerwca 2020 r.).

W odniesieniu do wątpliwości interpretacyjnych na gruncie art. 498 § 1 k.c. skarżący nie wykazał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 885/2 i k. 898/2-899, pkt III.2.1, pkt IV.2) potrzeby wypowiedzi w tej materii Sądu Najwyższego w ramach niniejszej sprawy. Przede wszystkim bowiem zarzut kasacyjny oparty na naruszeniu tego przepisu jest zbyt ogólnikowy (k. 884 pkt II.2.5), aby ocenić, że w stanie faktycznym sprawy rzeczywiście zachodzą wątpliwości w zakresie jego wykładni. Z kolei uzasadnienie tego zarzutu odwołuje się do uzasadnienia w tym zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 896 pkt II.2.5), w którym powód powołał się na wystawioną przez siebie fakturę 1/04.2020 na kwotę 576 000 zł (k. 898/2-899 pkt IV.2).

Należy jednak zauważyć, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może ograniczać się do ich ogólnikowego powołania czy przytoczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 118). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny - wyodrębniony w oddzielnej jednostce normatywnej i nie może być utożsamiany z innymi wymogami formalnymi skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, nie publ., z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, nie publ., z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18, nie publ.).

W konsekwencji, skoro podstawa kasacyjna oparta na przepisie art. 498 § 1 k.c. nie została skonkretyzowana zarówno w samych zarzucie, jak i w jego uzasadnieniu, to nie można mówić o jego skuteczności, a wobec tego nie może być też mowy o wykazaniu przez skarżącego potrzeby wyjaśnienia wątpliwości interpretacyjnych eksponowanych w tym zakresie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu. Ubocznie trzeba wskazać, że faktura ta została wymieniona w oświadczeniu o potrąceniu z 3 czerwca 2020 r. (k. 434-438).

Ponadto stanowisko co do dopuszczalności kwalifikowania pism procesowych jako zawierających również oświadczenia woli o skutkach prawno-materialnych, należy uznać za ugruntowane w orzecznictwie, przy czym, co oczywiste, nie dotyczy to tych czynności materialnoprawnych, dla których zastrzeżona została forma szczególna pod rygorem nieważności. W uchwale z dnia 11 września 1997 r., III CZP 39/97 (OSNC 1997, nr 12, poz. 191), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wypowiedzenie najmu lokalu mieszkalnego może nastąpić również przez doręczenie najemcy wniesionego przez pełnomocnika procesowego pozwu o opróżnienie tego lokalu. W innym judykacie, Sąd Najwyższy stwierdził, że wprowadzie przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania z mocy ustawy nie

uprawnia pełnomocnika procesowego do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, to jednak oświadczenie woli mocodawcy o udzieleniu pełnomocnictwa do złożenia takiego oświadczenia może być złożone w sposób dorozumiany (por. wyrok z dnia 20 października 2004 r., I CKN 204/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 176).

Jeżeli chodzi o problematykę miarkowania wysokości kary umownej, to w uzasadnieniu do wyroku z dnia 23 czerwca 2017 r., I CSK 625/16, nie publ., Sąd Najwyższy wskazał, że wniosek dłużnika o zmniejszenie kary umownej powinien być złożony we właściwym terminie oraz w sposób pozwalający na podjęcie przez powoda stosownych działań umożliwiających mu obronę jego interesu. Dokonywana przez Sądy Najwyższy i sądy powszechne we wcześniejszym orzecznictwie bardziej liberalna wykładnia oświadczenia woli pozwanego, zakładająca, że w każdym żądaniu oddalenia powództwa o zasądzenie kary umownej, niezależnie od motywów takiego żądania, mieści się *implicite* wniosek o zmiarkowanie kary umownej nie znajduje wystarczającego uzasadnienia w treści art. 484 k.c., zwłaszcza jeśli zważyć na zasady dyspozycyjności i kontrydiktoryjności procesu cywilnego.

Niezależnie od powyższego poglądu, trzeba wskazać, że podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oparta na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest zasadna także z tego względu, że Sąd pierwszej instancji również dokonał oceny wysokości zastrzeżonej kary umownej pod kątem przesłanki jej rażącego wygórowania. Podkreślił, że powód nie tylko nie złożył wniosku o miarkowanie wysokości dochodzonej przez pozwanego kary umownej, ale nie wykazał takich okoliczności, w świetle których zachodziłaby ta przesłanka miarkowania wysokości kary umownej. Ta ocena Sądu *a quo* nie spotkała się jednak z krytyką w zarzutach apelacyjnych powoda (k. 713 i n.). Poza tym w skardze kasacyjnej powód nie podniósł miarodajnych w tej materii zarzutów naruszenia prawa procesowego odnoszących się do kognicji Sądu odwoławczego w kontekście także uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55).



Przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Nie można przyjąć, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasady, w sytuacji gdy judykatura w kwestii inicjatywy dowodowej sądu z urzędu (art. 232 zd. 2 k.p.c.) nie jest jednolita. W kontrze do powołanego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania można powołać uchwały Sądu Najwyższego z 19 maja 2000 r., III CZP 4/00 i z 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/5 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 26 października 2006 r., I CSK 166/0611 marca 2008 r., II CSK 545/07 8 maja 2008 r., V CSK 579/07.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2024 r., poz. 1192), w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z

dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.).

[PG]

[r.g.]